

A magyarországi zsidókérdés megoldásának első szakaszát képező 100 000 zsidó „áttelepítésének” tervéről nemcsak a magasabb német hivatalok tudtak, valamint Heszlényi és Homlok, de perdöntő bizonyítékok szerint vezető magyar politikai személyiségek is. 1942 augusztus és szeptember havában nyugat-európai körutazása során Németországot is útba ejtette Ottlik György, a kormány német nyelvű félhivatalos lapjának, a *Pester Lloyd*nak a főszerkesztője, aki egyúttal a felsőház befolyásos külügyi bizottságának is tagja volt. Amikor útjáról hazaért, 1942. október 10-én terjedelmes írásbeli jelentésben számolt be tapasztalatairól a külügyminisztériumnak, amelyet akkor a miniszterelnök vezetett. Mint írta, Berlinbe érkezésének napján háromórás megbeszélést folytatott Sztójay berlini magyar követével, akitől úgy értesült, hogy a németek a zsidókérdést még a háború folyamán „radikálisan meg akarják oldani”. Azt is kifejtette neki Sztójay, hogy a magyar–német kapcsolatokban két dolog okoz feszültséget. Az egyik a magyar magatartás a Magyarországon élő német népcsoporttal kapcsolatban, ami azonban már megoldódófélben van. A másik – a követ szavait idézve – „ennél sokkalta súlyosabb teher-tétel, hogy a zsidóknak túl nagy a befolyásuk és a szerepük Magyarországon”.

Ottlik a beszámolóban megállapította, hogy

amíg ez fennáll, addig nem lehet a magyarokban bízni. Sztójay tehát helyesnek találná, ha Magyarország nem várná meg a kérdés éles feltevését, hanem meggyorsítaná az őrségváltás tempóját, és zsidó lakosságunk tekintélyes részét kitelepítené a megszállt Oroszországba. Követünk előbb 300 000-ről beszélt,²⁰ azután lealkudta önmagát 100 000-re. Közbevető megjegyzésemre nem titkolta, hogy ez nem kitelepítést, hanem kivégzést jelentene.²¹

Wisliceny látogatása Budapesten

1942. október elején Budapestre látogatott SS-Hauptsturmführer Dieter Wisliceny, aki Pozsonyból irányította a szlovákiai zsidók deportálását. 1942. október 8-án tett útjáról jelentést a pozsonyi német követnek, Hanns Elard Ludinnak, s ebben közölte, hogy két nappal korábban összeismerkedett egy bizonyos Fáy nevű személlyel, aki nem más, mint Kállay személyi titkára.²² A pozsonyi magyar külkereskedelmi kirendeltség titkára, dr. Szarka mutatta be az illetőt neki.²³

Szarka dr. gazdasági ügyekkel foglalkozott, és feltehetőleg ismerte Augustin Moráveket, az ÚHÚ (Ústredny Hospodarsky Úrad, azaz Központi Gazdasági Hivatal) vezetőjét, sőt hivatali kapcsolatban is volt vele. Az ÚHÚ-t 1940-ben hozták létre, és a szlovák miniszterelnök közvetlen fennhatósága alatt működött. Teljes felhatalmazása volt, hogy az ország gazdasági és társadalmi életéből kiszorítsa a zsidókat, javaikat pedig árjá-